

TORNAI JÓZSEF
Csak 84 vagyok

Benyhe János halálára

*Rohant, rohant a semmiig,
 a térbe szórta sejtjeit.*

*Hogy bírod ezt az iramot?
 Miért? Csak 84 vagyok.*

*Megirigyeltem volna, ha
 rögtön, mint villám-törte fa,*

*nem zuhan el a betonon:
 vér; vér az orron, ajkakon.*

*Vártam, hogy megfogja kezem,
 de már jég volt az arc, a szem.*

*Halott volt, örület, halott!
 A hiány, űr, gúnyos, konok*

*csönd. Jaj, elsírhatatlan,
 hogy semmi lett, hiába fogtam.*

PÉNTEK IMRE
Zúgását halljuk

Utassy József halálára

*Lesett réád a kor s a kór,
 legyintve mondtad: semmiség!
 Egyik tolladat tépegette,
 másik kikezdte ép pszichéd.*

*Láttunk ragyogni, tündökölni,
 amíg mondtad a verseid,
 csillagi pályán indultál el,
 és súgták füledbe: el ne hidd,*

*hogy itt teremhet babér
 annak, ki zsarnokot emleget,
 s a Júdás idő cenzorocskái
 nem adták ki a könyvedet.*

*Lázadtál, mert erre születted,
 szítottad a Tüzek tüzét,
 s Pokol hideg kövére dobtak,
 egy ország áldozataként.*

*Végül a test megtöretett,
 bilincseid Isten leoldta:
 nézünk utánad száraz szemmel,
 az elsíratott holtra.*

*S hisszük: újra lesz Március,
 ahogy versed jövendölte:
 a szabadság fény verte terein
 zúgását halljuk mindörökre.*